

πανηγύρεως ταύτης, πέση μαχόμενος κατὰ τῶν ἀπίστων, θέλει διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐξαλείψει ἅπαντα τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὰ ἁμαρτήματα καὶ μεταβῇ ἀμέσως εἰς τοὺς παραδείτους τῶν Οὐρίδων. Τότε λοιπὸν ὁ Ράδζα Σαχίβ ἀπεράσισε νὰ ὁρμήτῃ ἐπὶ τὸ Ἄρκοτον. Ἐρεθιστικαὶ ὕλαι συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐξαίρῳσιν ἔτι μᾶλλον τὸν θρησκευτικὸν ζήλον καὶ οἱ πολιορκηταί, μεθύοντες ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ ὑπὸ βεταλῶν μεθύοντες, ὥρμησαν μανικῶς ἐπὶ τὰ τεῖχη.

Ὁ Κλίδης εἶχε λάβει κρυφίως τὴν περὶ τοῦ σχεδίου εἰδησιν, εἶχε δικταῖς τὰ δέοντα, καὶ, κεκμηκὼς ὑπὸ τοῦ κόπου, ἐρρίφθη εἰς τὴν κλίνην του. Ἡγέρθη δὲ ἀκούσας τὸ σημεῖον τῆς ἐφόδου καὶ ἐν ἀκαρεὶ εὐρέθη εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ ἐχθρὸς ὥρμηται, προελαύνων ἐλέφαντας, τῶν ὁποίων τὰ μέτωπα ἦσαν ἐξωπλισμένα μὲ σιδηρὰ πέταλα, καὶ ἐλπίζων ὅτι αἱ πύλαι τοῦ φρουρίου θέλουν ἐνδώσει εἰς τὴν καταφορὰν τῶν ἐμβίων ἐκείνων πολιορκητικῶν μηχανῶν. Ἀλλὰ τὰ πελώρια θηρία, ἅμα αἰσθανθέντα τῆς σφαίρας τῶν Ἀγγλικῶν ὀπλῶν, ἐστράφησαν πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ, μανικῶς χωροῦντα, κατεπάτησαν τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὠθήσει αὐτὰ πρὸς τὰ πρόσω. Οἱ ἐχθροὶ ἐπήγαγον σχεδίαν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἐπλήρου μέρος τῆς τάφρου, ὃ δὲ Κλίδης βλέπων, ὅτι οἱ πυροβολισταὶ του, οἱ εἰς τὸ μέρος τοῦτο ταχθέντες, δὲν ἤξευρον τὸ ἔργον των, ἀνέλαβεν αὐτὸς τὴν διεύθυνσιν ἐνὸς πυροβόλου καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἀπεδίωξε τὴν σχεδίαν. Ὅπου δὲ ἡ τάφρος ἦτο ξηρὰ, οἱ πολιορκηταὶ ὥρμησαν μετὰ πολλῆς τόλμης ἀλλὰ τοσοῦτον πυκνὸν καὶ ἐπιτήδειον ἦτο τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον ὑπεδέχθη αὐτοὺς, ὥστε τάχιστα ἀπέσβεσε τὸ θάρρος ἐκεῖνο τῆς δεισιδαιμονίας καὶ τῆς μέθης. Οἱ ὀπίσθιοι τῶν Ἀγγλῶν στίχοι παρεῖχον εἰς τοὺς ἐμπροσθίους ἀδιαλείπτως πλήρη ὄπλα, πᾶσι δὲ βολὴ κατέβαλεν ἓνα πολέμιον καὶ μετὰ τρεῖς ἀπεγνωκυίας ἐπιθέσεις ἀνέκαμψαν οἱ πολιορκηταὶ ὀπισθεν τῆς τάφρου.

Ὁ ἀγὼν διήρκεσε περὶ τὴν μίαν ὥραν, καθ' ἣν ἐχθροὶ μὲν ἔπεσον 400, ἡ δὲ φρουρὰ δὲν ἀπέβαλεν εἰμὴ 5 ἢ 6 ἄνδρας. Οἱ πολιορκούμενοι διήγαγον νύκτα ἀλγεινὴν, ἀπεκδεχόμενοι τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐφόδου· ἀλλ' ὅτε ἐξημέρωσεν, ἐχθρὸς οὐδαμοῦ ἐφαίνετο, διότι εἶχεν ὑποχωρήσει, καταλείπων εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς πολλὰ πυροβόλα καὶ πλῆθος μέγα πολεμοδύων.

Ἡ περὶ τούτου εἰδησις παρήγαγεν εἰς Ἀγίον Γεώργιον ὑπέρμετρον ἀγαλλίασιν καὶ μεγαλοφροσύνην. Ὁ Κλίδης ἐθεωρήθη δικαίως ἄξιος πάσης στρατηγίας, καὶ ἐστάλησαν αὐτῷ 200 Σεπῶροι, τοὺς ὁποίους παραλαβὼν ἐκεῖνος ἐπεχείρησεν ἀμελλητί πόλεμον ἐπιθετικόν· ἐκυρίευσεν τὸ φρούριον Τίμερον, κατώρθωσε νὰ ἐνωθῇ μεθ' ἐνὸς ἀποσπάσματος τοῦ στρατοῦ τοῦ Μοραρί Ροῦρου καὶ ἐπῆλθε ὁρομαῖος κατὰ τοῦ Ράδζα Σαχίβ, ὅστις προέστατο 5000 περίπων ἀνδρῶν, ἐν οἷς ἦσαν 300 Γάλλοι. Ἡ μάχη ὑπῆρξε βραχύ, ἀλλὰ ὁ Κλίδης ἐπέτυχεν νίκην ὁλοσχερῇ. Τὸ

στρατιωτικὸν ταμεῖον τοῦ Ράδζα Σαχίβ ἔπεσεν εἰς χεῖρας τοῦ νικητοῦ 600 Σεπῶροι, ὅτινες ὑπηρέτουν ἐν τῷ ἐχθρικῷ στρατῷ, ἠντομόλησαν πρὸς τὸν Κλίδην καὶ ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὴν Βρετανικὴν ὑπηρεσίαν. Τὸ Κονδογευέραμον παρεδόθη ἀμαχητί. Ὁ δὲ τοποτηρητὴς τῆς Ἀρνής, ἐγκαταλείπων τὸν Χούνδα Σαχίβ, ἀνεγνώρισε τὸ δικαίωμα τοῦ Μαχομέτ Ἀλῆ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἀκόλουθον φυλλάδιον).

ΟΙ ΔΥΟ ΥΙΟΙ.

Μικρὸν διήγημα διὰ τὰ παιδία.

Εἰς τὴν *Εὐδαίμονα Ἀραβίαν* ἔζουσε τὸν παλαιὸν καιρὸν ἄνθρωπός τις, ὃ ὁποῖος ἐλέγετο καὶ ἐθεωρεῖτο ἐπίσης εὐδαίμων καθὼς ὁ τόπος ὅπου κατῴκει. Τοῦ ἀνθρώπου τούτου τὰ κτήματα ἐξετείνοντο εἰς λόφους καὶ εἰς κοιλάδας, εἶχεν ὁλόκληρα δάση ἀλόης καὶ φοινικοδένδρων, αἱ ἀγέλαι του καὶ τὰ ποιμνία του ἐμετρῶντο κατὰ χιλιάδας, καὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν διέτχιζον τὰ πλοῖά του, πωλοῦντα τὰ προϊόντα του εἰς μεμακρυσμένους τόπους, καὶ ἐπιστρέφοντα μὲν φορτίον χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ἀλλ' ἡ μεγαλητέρα του εὐτυχία, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἐξετίμα περισσότερον ἀφ' ὅλας τὰς ἄλλας, συνίστατο εἰς τὰ δύο παιδία του, δύο υἱοὺς, τοὺς ὁποίους τῷ ἀφῆκεν εἰς μικρὰν ἡλικίαν ἢ γυνή του, ὅταν ὁ θάνατός της τῷ ἔδωκε τὴν πρώτην καὶ μόνην λύπην τῆς ζωῆς του. Ἐκ τῶν υἱῶν τούτων ὁ πρωτότοκος ὠνομάζετο Ἀσσάν, ὃ δὲ νεώτερος Ἰωανθάν.

Καὶ τὰ δύο ἦσαν παιδία ὡραῖα καὶ χαριέστατα. Ἀλλ' ὁ Ἰωανθάν πρὸ πάντων ἦτον ὁ φίλτατος τοῦ πατρός του. Ὅταν ἐκάθητο εἰς τὰ γόνατά του, καὶ αἱ μικραὶ χεῖρές του ἠγγίζον ἐκείνου τὸ γένειον, καὶ οἱ μαῦροι καὶ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ του τὸν ἠτένιζον παρακλητικῶς, τότε ὁ πατὴρ εἶχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ μὴ ἡμπορῇ τίποτε νὰ τῷ ἀρνηθῇ καὶ τὸ πονηρὸν παιδίον ἐγνώριζε τὴν ἰσχύν του, καὶ κατεχρᾶτο πολυλάκις αὐτῆς.

Ἡῦξανον δὲ καὶ οἱ δύο ὡς αὐξάνουν εἰς τὸν κήπον δύο ἄνθη καλλιεργούμενα μ' ἐπιμέλειαν. Ἀλλ' ὁ χαρακτήρ των διέφερεν. Ὁ Ἀσσάν ἦτον ἀγαθός, ἡσυχός, σκεπτικός, καὶ ἐπιμελής· ὁ δὲ Ἰωανθάν ζωηρός, θορυβώδης καὶ ἄττατος. Ὅταν ὁ πατὴρ των εἰς θεωρινὰς ἐσπέρας ὑπὸ τὰ δένδρα καθήμενος, τοῖς ἐδίδο καλὰς συμβουλὰς περὶ τῶν χρῶν των καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος βίου των, τότε ὁ μὲν Ἀσσάν ἤκουεν ἀτενῶς, ἔχων τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τοῦ πατρός του τὰ χεῖλη, ὁ δὲ Ἰωανθάν ἔτρεχεν ἄνω καὶ κάτω, ἐπαιζε μὲ τοῦ κήπου τὰ λιθάρια καὶ τὰ ἄνθη, καὶ ὅταν ὁ γέρον τὸ ἐπέπληττε μειδιῶν ὅτι δὲν ἀκούει τὸν λόγον του, τὸ παιδίον, δρέπον ῥοδοδάφνας, τὸν ἐλιθοβόλει μ' αὐτάς, καὶ ἔπειτα ριπτόμενον εἰς τὰς ἀγκάλας του,

ἐκλείπει τὸ στόμα του μὲ φιλήματα. Καθ' ὅσον δὲ ἠδύανον καὶ οἱ δύο εἰς ἡλικίαν, μεταβάλλοντο μὲν αἱ ἀσχολῖαι των, ὅχι ὁμοῦ καὶ αἱ διαθέσεις των· καὶ ὁ μὲν πρωτότοκος μόνῃν του εὐχαρίστησιν εἶχε νὰ μένῃ ὥρας ὀλοκλήρους ἀκροώμενος τῶν λόγων τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, ἢ ἀναγινώσκων τὰς γνώμας αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία, ὁ δὲ ἄλλος ἔτρεχε μὲ τοὺς συνηλικιώτας του ἔφιππος εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἢ κυνηγῶν εἰς τὰ ὄρη τὰς δορκάδας καὶ τὰς ὑάινας· καὶ ἂν ἐνίστε τὸν παρακίνει ὁ πατήρ του νὰ μὴν ἀμελήσῃ τὴν ἀνατροφήν του, καὶ τὸν προσεκάλει εἰς τὰ χρέη του, αὐτὸς εὗρισκε πάντοτε προφάσεις διὰ νὰ διαφεύγῃ καὶ ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐκπλήρωσίν των, καὶ τοῦ πατρὸς του ἡ φιλοστοργία ἦτον τόσον τυφλή, ὥστε ἀντὶ αὐστηρᾶς ἐπιμονῆς ἐδείκνυνεν ἀνόητον συγκατάβασιν.

Τέλος μίαν ἡμέραν ἀπέθανεν ὁ πατήρ, καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔμειναν ἀνεξάρτητοι. Ὁ Ἀσσάν εἶχε τὸ δικαίωμα, ἂν ᾔθελε, νὰ κληρονομήσῃ ὅλα τὰ πατρικὰ κτήματα, καὶ νὰ δίδῃ εἰς τὸν ἀδελφόν του μόνον ὅσον νὰ ζῇ. Ἀλλὰ δὲν ᾔθελε, καὶ καλέσας τὸν Ἰωναθάν, «εἰσαί», τῷ εἶπεν, «ἀδελφός μου· εἶται ἄλλος ἐγὼ τὸ αὐτὸ γάλα ἐθηλάσαμεν, ἡ αὐτὴ ἀγάπη μᾶς περιέβαλεν ὅταν ἤμεθα μικροὶ, ἐπίσης μᾶς ἡγάπων ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ μας, καὶ δὲν θέλω εὐτυχίαν τῆς ὁποίας δὲν μετέχεις καὶ σύ. Διὰ τοῦτο ἐμοίρασα εἰς δύο τοῦ πατρὸς μας τὴν κληρονομίαν· ἐκλεξε ὁποῖαν μερίδα θέλεις.»

Ὁ Ἰωναθάν ἐκλεξε τὴν καλητέραν. Ἀλλ' ἦτον ἡ περιουσία τόσον μεγάλη, ὥστε ἕκαστος τῶν ἀδελφῶν, ἂν καὶ τὸ ἥμισυ μόνον ἔλαβεν, ἔγινεν ὁμοῦ πλούσιος ἄνθρωπος. Ἀλλ' ὁ Ἀσσάν οἰκονομῶν τὴν μερίδα του μὲ φρόνησιν, ἐπιμελούμενος μὲ προσοχὴν καὶ δραστηριότητα τὴν καλλιέργειαν τῶν γαιῶν του, τὴν πώλησιν τῶν προϊόντων των καὶ τὴν διευθέτησιν τῶν υποθέσεών του, ἔχων γνώσεις πολλὰς περὶ ὅλων τούτων, ὧν δὲ καὶ ἐξ ἀρχῆς συνειθισμένος εἰς ὀλιγάρκειαν καὶ ἐγκράτειαν, ὅχι μόνον δὲν ἐλάττωσεν ὅσα ἐκληρονόμησεν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας εἰς ὀλίγον διάστημα χρόνου τὰ ἐδιπλασίασε, καὶ ἔγινε πλουσιώτερος τοῦ πατρὸς του.

Ὅπως διόλου ἐναντία αὐτῆς ἦτον τοῦ ἄλλου υἱοῦ ἡ διαγωγή. Ἀνέκαθεν συνηθίσας εἰς ἀργίαν καὶ ὀκνηρίαν, ὅταν εἶδε, ὅτι ἀπέκτησε καὶ θησαυρὸν μέγαν, ἐνόμισεν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς κάμμιαν ἀνάγκην δὲν εἶχε νὰ ἐργάζεται εἰς οὐδὲν, καὶ ὅτι ἄλλο δὲν τῷ ἔμεινεν εἰμὴ νὰ ζῇ ἀπόνως, καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ ἀνέτως τὰ καλὰ ὅσα ἔλαβε διὰ κληρονομίας χωρὶς νὰ τ' ἀποκτήσῃ διὰ φροντίδων. Καὶ ἂν ᾔθελε δὲ νὰ ἐργασθῇ εἰς βελτίωσιν τῶν κτημάτων του καὶ εἰς αὐξησιν τῆς ἀξίας αὐτῶν, οὔτε τὰς ἀναγκαίας γνώσεις εἶχε πρὸς τοῦτο, διότι ποτὲ δὲν εἶχε σπουδάσει, οὔτε τὴν ἀπαιτούμενην καρτερίαν. Τὸ ἀληθές ὁμοῦς εἶναι ὅτι ἡ ἰδέα αὐτῇ οὔτε τῷ ἦλθε διόλου. Ἔδλεπεν ὅτι ἔχει πλούτον ἀκένωτον, ὡς ἐνόμιζε, καὶ ἐθεώρει ὡς ἀφροσύνην, καὶ ὠνόμαζε φιλαργυρίαν τὸ νὰ φαιδωλεύηται ἢ νὰ θέλῃ νὰ προσθέσῃ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλον, ἀντὶ ν' ἀπολαμβάνῃ ἀνεμποδίστως ὅσα αὐτὸς ἐνόμιζε τοῦ κόσμου τούτου καλά.

Καθὼς λοιπὸν ἔμεινεν αὐτοκέφαλος συγχρόνως καὶ πλούσιος, προσεκάλεσεν ὅλους τοὺς παλαιούς συμπαίκτορας καὶ συντρόφους του, καὶ ἤρχισε νὰ διαγῇ ζωὴν σκανδάλου καὶ ἀπονοίας. Οἱ ἵπποι του, τὰ ὀχήματά του, τὰ φαγοπότια, τὰ κυνήγια τῶν ἐπροξένων θαυμασμὸν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ λύπην εἰς ὅλους τοὺς φρονίμους. Τὸν ἀδελφόν του, ἂν ἐνίστε ἐτόλμα νὰ τῷ ἀπευθύνῃ κάμμιαν συμβουλήν ἐκ πλαγίου, τὸν ἐχλεύαζε κατ' ἀρχάς ὡς μεμφίμορον καὶ ὡς φιλόσοφον, καὶ ὡς τέλους τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν ἀποτόμως ὅτι, καθὼς αὐτὸς δὲν ἐπεμβαίνει εἰς ἐκείνου τὸν βίον, οὕτω πρέπει καὶ ἐκεῖνος νὰ μὴν ἀναμιγνύηται εἰς ὅ,τι δὲν τὸν ἀφορᾷ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ συμπόσια τὸν κατέστησαν λαίμαργον, ἡ οἶνοποσία μέθυσον, ἡ ἀργία ὀκνηρόν· διότι εἰς τὰ ἐλαττώματα, ὡς εἰς τοὺς τραχεῖς κατηφόρους, ἕκαστον βῆμα καθιστᾷ τὴν κατάβασιν ταχύτεραν, καὶ δυσκολωτέραν τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς. Ὁ Ἀσσάν τόσον ἐθλίβετο διὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὴν διαγωγὴν, κατὰ τῆς ὁποίας κάμμία συμβουλή του πλέον δὲν ἴσχυεν, ὥστε κατήντησε νὰ βλέπῃ σχεδὸν μὲ χαρὰν τὴν ταχεῖαν καταστροφὴν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, διότι συνέλαβε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ πτωχεία ἴσως ᾔθελε τὸν ἀποσπάσει ἀπὸ τὸ βάραθρον ὅπου τὸν εἶχε βυθίσει ἡ κατάχρησις τοῦ πλούτου καὶ ἡ ἀπωτία, καὶ ὁ καιρὸς ᾔθελεν ὠριμάσει τὸν νοῦν του.

Ἀλλ' ὁ καιρὸς παρήρχετο, καὶ τοῦ Ἰωναθάν ὁ βίος ἐγίνετο καθ' ἡμέραν πλέον παρήγορος. Ἡ ἀσωτία του ἦτον τὸ κοινὸν σκάνδαλον, καὶ ἡ πολυτέλειά του ὅριον δὲν ἐγνώριζεν. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἐκραξὲ τὸν ἐπιστάτην του καὶ τῷ εἶπεν.

— Αὔριον, μέγα συμπόσιον.

— Τότε δότε με χρήματα, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης.

— Πῶς! εἶπεν ὀργιζόμενος ὁ Ἰωναθάν· δὲν ἔχεις σὺ τὸ κλειδίον τοῦ ταμείου μου;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης· ἀλλ' εἰς τὸ ταμεῖον πρὸ πολλοῦ δὲν ὑπάρχει οὐδ' ὀβολός.

— Πώλησε λοιπὸν ἀπὸ τὰ ποίμνια, ἀπὸ τὰς ἀγέλας μου.

— Ποίμνια καὶ ἀγέλαι πρὸ πολλοῦ ἐπωλήθησαν.

— Δὸς τοὺς ἀγροὺς καὶ τοὺς οἶκους μου· θέλω τὸ συμπόσιον.

— Οἱ οἶκοι καὶ οἱ ἀγροί, εἶπε στενάζων ὁ ἐπιστάτης πρὸ πολλοῦ ἐδόθησαν ὑποθήκην.

— Λοιπὸν δανείσου!

— Οὐδεὶς δανεῖζει πλέον, ἐξ ἐναντίας οἱ δανισταὶ ζητοῦσιν ἐπιμόνως καὶ ἀπειλητικῶς τὰ χρήματά των, διότι ἡ ποσότης ὑπερέβη πολὺ τῶν κτημάτων σὰς τὴν ἀξίαν.

Ὁ Ἰωναθάν ἐκυριεύθη ἀπὸ μεγάλην ὀργήν, ὅταν ἤκουσε τὰς λέξεις αὐτάς, ἐδίωξε τὸν ἐπιστάτην του ἀπ' ἐμπρός του, καὶ ἠπείλησεν ὅτι θὰ φονεύσῃ ὅλους ὅσοι τολμοῦν νὰ ζητοῦν ν' ἀποδώσῃ τὰ δάνεια, ἢ τολμοῦν νὰ μὴ τῷ δίδουν ἄλλα. Ἀλλ' ἐννοήσας μέχρι τέλους ὅτι ἡ παραφορὰ αὐτῇ δὲν ἐχρησίμευεν εἰς οὐδὲν, ἀπεφάσισε καὶ ἦλθε πρὸς τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἐζήτησεν ἀπ' αὐτὸν νὰ τὸν βοηθήσῃ, διὰ δανείων τοῦλάχιστον.

— Ἀδελφέ, τῷ εἶπεν αὐτὸς, πολλάκις σ' ἔδωκα

θησαυρόν πολυτιμώτερον ἀπὸ τὸν χρυσόν, σ' ἔδωκα καλὰς συμβουλὰς, ἀλλὰ δὲν σέ ὠφέλησαν· ὁ πλοῦτος ἦτον ὁ μέγας ἐχθρός σου, αὐτὸς σέ ἐτύρλωσεν. Σὲ ἀγαπῶ, καὶ δὲν θέλω νὰ γίνω ὄργανον τῆς καταστροφῆς σου. Χρήματα δὲν σοὶ δίδω· ἀλλὰ ἡ τράπεζά μου εἶναι τράπεζά σου, ὁ οἶκός μου οἶκός σου. Ζῆσε πλησίον μου, ἕως ὅτου ν' ἀλλάξης τὰς ἐξεις σου, νὰ γίνῃς φιλεργὸς καὶ πρόνιμος, καὶ ν' ἀποκτήτῃς τὴν ἱκανότητα καὶ τὰς γνώσεις τὰς ὁποίας παρημέλησας ὅταν ἦτον ὁ κατὰλληλος καιρὸς νὰ τὰς καλλιεργήσῃς.

Αἱ λέξεις αὗται παρώξυναν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὸν Ἰωναθάν, ὅστις ἐξηλθε χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, καὶ τρέμων ἀπὸ τὸν θυμὸν του. Οἱ φίλοι του ἤρχισαν νὰ βλέπουν ὅτι τὰ συμπόσια ἐπαυταν, ὅτι ἡ πολυτέλεια τῆς οἰκίας ἀνελύστο ταχέως ὡς κηρίον εἰς πῦρ, καὶ οἱ δευδαρχέστεροι καὶ ταχύτεροι, ἐννοήσαντες τί συμβαίνει, ἐσπευσαν νὰ μακρυνθῶσιν ἀπὸ αὐτὸν ὡς ἂν δὲν τὸν εἶχαν γνωρίσει ποτέ. Ἄλλοι ὁμοῦς εἶχον συνηθίσει τὸν κακὸν αὐτὸν βίον τῆς παραλυσίας, εἶχον φάγει μὲ τὸν Ἰωναθάν τὰς μεγάλας ἢ μικρὰς περιουσίας των, εἶχον φορτωθῇ καὶ αὐτοὶ ὑπέρρογκα δάνεια, ὥστε ἡ τύχη του ἦτον τύχη των. Διὰ τοῦτο ὅταν μίαν ἡμέραν ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης ἀνήγγειλεν ὅτι, φόβος καὶ τρόμος! ὅτι οἱ δανεισταὶ ἔλαβον ἀπὸ τὸν δικαστὴν τὴν ἀδείαν νὰ φυλακίσουν αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του, καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθουν μετὰ λαμπάδων καὶ ξύλων, συλλέξας ὅσα χρήματα καὶ πολύτιμα πράγματα εἶχε πλησίον του, ἐδραπέτευστε μὲ τοὺς φίλους του ἐκ τῆς πόλεως τῆς γεννήτειάς του, ἀφήσας ἀπαραμύθητον λύπην εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Κατ' ἀρχὰς ἀπεσύρθησαν εἰς τὴν Ἐρημον Ἀραβίαν, καὶ ἐκεῖ τὰ ὀνόματά των μεταβαλόντες, κατόκησαν ἐν μεμακρυσμένον χωρίον, ὅπου ἤρχισαν τὸν ἴδιον βίον τῆς κραιπάλης εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον συνηθίσει. Κατ' ὀλίγον ὁμοῦς ἤρχισαν καὶ ἐδῶ νὰ στερεοῦν οἱ πόροι, ὥστε μίαν ἑσπεραν, ἐνῶ ἐκάθηντο μεθύοντες εἰς τὴν τράπεζαν,

— Ἀκόμη πέντε, ἀκόμη δέκα ἡμέρας ἐδῶ, εἶπεν εἰς ἑξ' αὐτῶν, καὶ ἔπειτα ποῦ θὰ πρέπει νὰ φύγωμεν;

— Καὶ ἔπειτα πῶς θὰ ζήσωμεν; ἐπρόσθεσεν ὁ Ἰωναθάν, διότι τὰ χρήματά μου ἐτελείωσαν· τί θὰ κάμωμεν;

— Τί ἄλλο; εἶπεν ἄλλος τρίτος. Θὰ ὑπάγωμεν ἀπὸ θύρας εἰς θύραν μὲ τὸν δίσκον εἰς τὴν χεῖρα, νὰ ἐπαιτήσωμεν.

— Ἡ θ' ἀπλωθῶμεν εἰς τὸν ἥλιον, ἐπρόσθεσεν ἄλλος, νὰ προτρεῖνῶμεν ὡς ν' ἀποθάνωμεν ἀπὸ πείναν.

— Καλλήτερα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωναθάν, νὰ δώσωμεν τοὺς τελευταίους μας ὀβολοὺς, ὅσοι σώζονται ἀκόμη, ν' ἀγοράσωμεν πίθους κρατοῦ, καὶ εἰς αὐτοὺς νὰ πνιγῶμεν.

— Ἄν ἤμην ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου, εἶπεν ὁ προλαλήσας, ἄλλην μορφήν θὰ εἶχον τὰ πράγματα.

— Καὶ ποῖα εἶναι ἡ θέσις μου; ἠρώτησεν αὐτός.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ προλαλήσας, νὰ εἶχα ἀδελφὸν ὅστις κυλίσεται εἰς τὰ πλούτη, καὶ ν' ἀποθά-

νω ὡς τὸν σκύλον εἰς τὴν ἔρημον ἀπὸ πείναν, ἢ νὰ ζῶ ἐπαιτῶν τὸν ἄρτον μου! ποτέ δὲν ἤθελε γίνεαι.

— Ἀλλὰ ἡξεύρετε, εἶπεν ὁ Ἰωναθάν, ὅτι ἐζήτησα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου χρήματα καὶ δὲν μ' ἔδωκεν.

— Ἄν δὲν μ' ἐδίδο, τὰ ἐλάμβανα, εἶπεν ὁ ἄλλος. Ἐκεῖνος νὰ θησαυρίζῃ καὶ ὁ ἀδελφός του νὰ στερῇται καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, εἶναι καταχθόνιον, εἶναι ἀπαίσιον. Τί τὰ θέλει τὰ τόσα πλούτη; εἰς τὸν τάφον θὰ τὰ λάβῃ μαζὶ του; εἶναι πρεσβύτερός σου, καὶ ὅταν θ' ἀποθάνῃ ἐδικά σου θὰ εἶναι. Ἀλλὰ τότε τί θὰ σέ χρησιμεύουν, ὅταν θὰ εἶσαι γέρων χωρὶς ὀδόντας, ἢ θὰ κῆται καὶ σὺ νεκρὸς εἰς τὸν τάφον. Ἐκεῖνος μὲ τὰ βιβλία του οὔτε ἡξεύρει νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς θησαυροὺς, οὔτε ἔχει ἀνάγκην αὐτῶν. Ἄν δὲ σοὶ τοὺς δίδῃ πρέπει νὰ τοὺς λάβῃς ἐν ὧν ἤμπορουν νὰ σέ χρησιμεύουν.

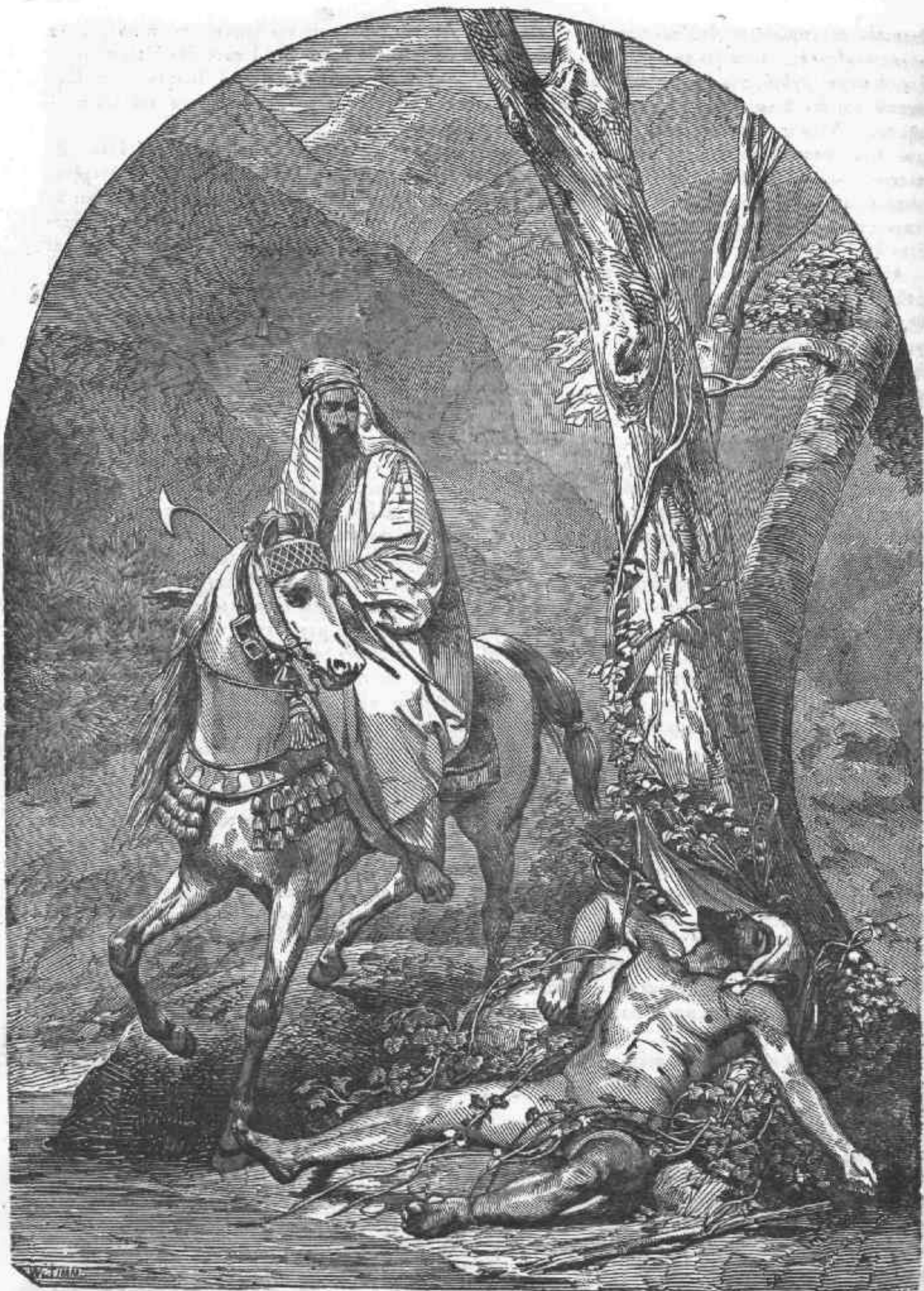
Τοιοῦτοι ὁλέθριοι λόγοι ἐλέγοντο καθ' ἑσπέραν, καὶ ἐσκήνουν εἰς τὸ ἐγκλημα τὰς καρδίας, διότι αἱ κακίαι εἶναι ἄλυσαι ἀλληλένδετος, καὶ ἡ μία φέρει τὴν ἄλλην. Τέλος ἀφ' οὗ ἐξηντλήθησαν καὶ οἱ τελευταῖοί των πόροι, ἡ βδελυρὰ συντροφία ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ χωρίον. Δύω ἡμέρας ἐπεριπάτησαν, καὶ τὴν νύκτα τῆς τρίτης ἔρθασαν εἰς τὴν πόλιν τῆς γεννήτειάς των. Ἀπὸ τὸ σκότος κρυπτόμενοι, ἐπρωχώρησαν περὶ τὸ μεσονύκτιον πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀσσάν, εἰσῆλθον ἀθόρυβως διὰ κεκρυμμένης θύρας, γνωστῆς εἰς τὸν Ἰωναθάν, εἰσεχώρησαν εἰς τὸν κοιτῶνα ὅπου αὐτὸς ἡξευρεν ὅτι ὁ ἀδελφός του ἔκοιματο μόνος, καὶ ὁ μὲν Ἰωναθάν, ἀφ' οὗ ἔσθυσεν τὸν λύχνον, διευθύνθη πρὸς τὴν γωνίαν ὅπου ἔκειτο τὸ κιβώτιον τοῦ ταμείου, οἱ δὲ σύντροφοί του, δύω τὸν ἀριθμὸν, ἐρρίφθησαν πρὸς τὴν κλίνην, καὶ συλλαβόντες τὸν Ἀσσάν, ἤθελον νὰ τῷ δέσουν τὰς χεῖρας καὶ νὰ τῷ κλείσουν τὸ στόμα. Ἀλλ' αὐτὸς ἀθλητικὴν ἔχων ἐκ φύσεως δύναμιν, δι' ἐνὸς βιαίου κινήματος ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὰς χεῖράς των, καὶ σύρων τὸ ξίφος του, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ὑπεράνω τῆς κλίνης του, ὥρμησε πρὸς τὸ ταμεῖον ὅπου ἤκουσε θόρυβον, καὶ ὅπου ἐνόησεν ὅτι ἐνεργεῖται κλοπὴ, καὶ ρίψας κατὰ γῆς ἑκαῖνον τὸν ὁποῖον κῦρεν ἡσυχολημένον ἐκεῖ, τὸν ἐπάτησε μὲ τὸ γόνυ του καὶ ἤγγισεν τὸ στήθος του μὲ τοῦ ξίφους του τὴν ἀκμὴν.

— Βοήθεια! ἔκραξεν ὁ Ἰωναθάν. Φονεύσατέ τον διότι θὰ μὲ φονεύσῃ!

— Πῶς! εἶπεν ὁ Ἀσσάν ἀνεγειρόμενος καὶ ἀφίπων αὐτόν. Σὺ εἶσαι λοιπόν! Λάβε, ἄθλιε, τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο, καὶ φύγε ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου. Καὶ μὴ τολμήσῃς νὰ μ' ἐγγίσῃ κανεὶς σας, διότι θὰ πληρώσω ἀκριβῶς τὴν ζωὴν μου, καὶ θὰ γίνῃ γνωστὸν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ πατρὸς μου εἶναι ληστής καὶ φονεὺς.

Ὁ Ἰωναθάν ἤρπασε τότε τὸ ταμεῖον, καὶ χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ, χωρὶς νὰ στρέψῃ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, ἐρρίφθη ἔξω τῆς θύρας, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς συνεργούς του.

Μετά τινος ἡμέρας ὁ Ἀσσάν προφασιζόμενος μεγάλην ἐμπορικὴν ζημίαν, καὶ ναυάγια πολλῶν πλοίων του εἰς τὴν Ἐρυθρὰν, ἐπώλησε τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ

ΟΙ ΔΥΟ ΥΙΟΙ.

Κατ' εἰκόνα τοῦ 'Αραβίου Βεγρέτου.

ποιμνιά του, μετέβαλε τὸν ἀνετον βίον του εἰς περιωρισμένον καὶ εὐτελῆ, καὶ τὸν εὐπρεπῆ του οἶκον εἰς πενιχρὰν καὶ ὕβην. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πτωχείαν καὶ ὑπὸ τὴν ἀχυρίνην πτέγην τὸν παρηκολούθει ἡ φρόνησις, ἡ τιμιότης, τὸ πνεῦμα τῆς ταξέως καὶ τῆς φιλεργίας, καὶ ἐπομένως ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὑπόληψις τῶν συμπατριωτῶν του. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὰ κυρίως εἶναι, καὶ ὄχι ἡ τύχη, ὄχι ἡ ἀπάτη, ὄχι ἡ αἰσχροκέρδεια, τὰ φέροντα τὴν εὐπορίαν, διὰ τοῦτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ τύχη του ἤρχισε πάλιν νὰ βελτιοῦται, καὶ ὅλοι ἦσαν πρόθυμοι νὰ τὸν βοηθῶσιν εἰς τοῦτο. Ἐνίστε, εἰς μακρὰ διαστήματα χρόνου, ἀπὸ ἐμπόρους ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἐρχομένους, ἔχουεν ὅτι ὁ ἀδελφός του κατῴκει τὰς Αἰγυπτιακὰς Θήβας, εἶχε πλούτον ἀπέραντον, καὶ ἐπεδείκνυε πολυτέλειαν περισσοτέραν ἀπὸ τοὺς Φαραῶ.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔπαυσαν αἱ σπάνιαι αὐταὶ εἰδήσεις, καὶ εἰς τὰς ἐρεύνας τοῦ Ἀσσάν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του οὐδεὶς ἔξευρε ν' ἀπαντήσῃ, ὥστε ἐσυμπέρανεν ἡ ὅτι ἀπέθανεν αὐτός, ἡ ὅτι μετέβη εἰς ἄλλον τόπον. Ἡ ἰδία του δὲ κατάστασις προώδευεν ἐν τούτοις καθ' ἡμέραν ἐπὶ τὸ κρεῖττον, καὶ εὐλογοῦμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, κατῴρθωσε διὰ τῆς ἐπιμελείας του ἂν ὄχι ν' ἀποκτήσῃ πάλιν ὅλον τὸν παλαιὸν πλούτον του, ἀλλὰ νὰ φθάσῃ εἰς βαθμὸν ἀνέσεως, ὅστις ἦτον ἐπαρκέστατος δι' αὐτόν. Οὕτω κατῴρθωσε κατ' ὀλίγον νὰ ἐξαγοράσῃ καὶ τοὺς πατρικοὺς ἀγρούς του, καὶ τὸν οἶκον εἰς ὃν ἐγεννήθη, καὶ ν' ἀποκτήσῃ πάλιν τὰς καμήλους του καὶ τοὺς ἵππους του.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἓνα τῶν ἵππων τούτων ἐπιβαίνων, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του, καὶ βραδέως καὶ σκεπτικῶς διευθύνετο πρὸς μίαν ἀπὸ τὰς παλαιάς του επαύσεις, τῆς ὁποίας τὴν ἐκ νέου ἀγορὰν διεπραγματεύετο. Ἦτον δὲ σκεπτικός, διότι διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπαυλιν, ἐστράφη ὀπίσω τῆς οἰκίας, εἰς μικρὰν χλοερὰν πεδιάδα, τὴν ὁποίαν διέβρεε ρύαξ, καὶ ὅπου πρὸ χρόνων δὲν εἶχε στρέψει τὰ βήματα του, διότι ἐσπαράττετο ἡ καρδία του ὁσάκις τὴν ἐβλεπε καὶ ἀνεπόλει ὅτι εἰς τὰς παιδικὰς του ἡμέρας ἐκεῖ συνέπαιζε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν ὁσὸν ἐγχαρδίας τότε ἠγάπα, ὑπὸ τὰ βλέμματα τοῦ πατρὸς των, ὅστις εὐλόγει τὰ παιδιά του.

Αἶφνης ὁ ἵππος ἀνεσπίρτησε, καὶ ὀρθῶν τὰ ὦτα, καὶ στηρίζων τὸ βλέμμα πρὸς ἑνὸς δένδρου τὴν ῥίζαν, ἤρχισε νὰ φυσᾷ σφοδρῶς. Ἀπὸ τὰ κινήματα ταῦτα προσεκτικὸς γινόμενος καὶ ὁ Ἀσσάν ἐστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ῥίζαν, καὶ εἶδεν ἐκτάδην κείμενον ἐπ' αὐτῆς ἄνθρωπον ἐντελῶς γυμνόν, διότι τὰ ἑνὶ γὰ ῥάκη τὰ ἑποῖα τὸν ἐκάλυπτον εἶχον πέσει ἀπὸ τοῦ σώματός του, κατὰ τὰ ἄλλα δὲ ἰσχνόν καὶ ὠχρόν, ὥστε ἐφαίνετο ὡς νεκρός. Πλήρης συμπαθείας ἐπλησίασεν ὁ Ἀσσάν, ἀλλὰ ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν ἀτενίσας τοὺς ἡλλοιωμένους χαρακτῆρας ἐκείνους ἐγνώρισε τοῦ ἀδελφοῦ του τὸ πρόσωπον.

Ἡ πρώτη του ὁρμὴ ὑπῆρξε νὰ στρέψῃ τοὺς χαλινούς καὶ νὰ φύγῃ, διότι παρέστη ἐμπρὸς του ἡ εἰκὼν τῆς ἀπαισίου νυκτὸς ἐκείνης, ὅταν ὁ Ἰω-

ναθὰν ὡς κλέπτης εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ φρονέων ἕλθῃ κατ' αὐτοῦ κινήσας, τὸν ἐθύθισε δι' ἐγκλήματος εἰς πενίαν, καὶ πρὸ πάντων τῶ ἐπότισε τὴν ἀνίατον θλίψιν τοῦ νὰ γνωρίσῃ τοῦ ἀδελφοῦ του τὴν αἰσχύνην καὶ τὴν ἠθικὴν ἐξαχρείωσιν. Ἀλλὰ τὸ πικρὸν τοῦτο αἶσθημα δὲν διήρκεσεν οὐδ' ὅσον βριπὴ ἀστραπῆς· διότι τῷ ἐπῆλθε κατὰ ναῦν ὅτι ὁ ῥακενδύτης ἐκεῖνος, ὁ ἀποθνήσκων τῆς πείνας ἐπὶ τῆς ῥίζης ἐκεῖ, ἐκοιμήθη τοσάκις εἰς τὴν χλόην αὐτῆς ἄλλοτε, στηρίζων τὴν κεφαλὴν του εἰς τοῦ πατρὸς των τὸ στῆθος, καὶ κρατῶν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν ἀδελφόν του μήπως τῷ φύγῃ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων, καὶ ἀποβάς τοῦ ἵππου, ἐπλησίασεν εἰς αὐτόν, ἤγγισε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν εὗρε ψυχρὰν, ἀλλ' ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἠσθάνθη ἔτι ἀκόμη κτυπᾷ. Τότε ἔλαβε τὸν ἡμιθανῆ εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸν ἔθεσεν εἰς τὸν ἵππον, καὶ στηρίζων αὐτόν, τὸν εἰσῆγαγεν εἰς τὸν οἶκόν του, τὸν ἔθεσεν εἰς τὴν κλίνην του, τὸν ἐθέρμανε καὶ τὸν περιέθαλψε.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον)

ΝΕΙΛΟΜΕΤΡΙΟΝ

Πάντες γινώσκομεν, ὅτι ὁ Νεῖλος κατακλύζει καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τὴν πέριξ χώραν καὶ ὅτι ἀνευ τοῦ περιοδικοῦ τούτου κατακλυσμοῦ ἡ Αἴγυπτος ἀπασα ἤθελε περιέλθει εἰς τὴν κατάστασιν εἶναι ἅπαντα τὰ μέρη αὐτῆς ὅπου δὲν φθάνουσι τὰ ζωογόνα ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἤθελε, δηλαδὴ, μεταβληθῇ εἰς φρικτὴν ἀμμώδη ἐρημίαν. Ἡ Αἴγυπτος, στερηθεῖσα τοῦ Νεῖλου (καὶ ὑπῆρξαν ἄνθρωποι μιλετήσαντες τοῦτο), ἤθελε καταδικασθῇ εἰς ἀφορίαν καὶ εἰς θάνατον. Ὅθεν λατρεύει τὸν ἁγίον της, καθὼς τὸν ὀνομάζει, ὡς θεότητα καὶ μετὰ πλείστης προνοίας φροντίζει, νὰ μὴν ἀσπεύσῃ, ἐν τῇ μεγαλοδωρίᾳ αὐτοῦ, τὸν ὄγκον ἐκείνου τοῦ ὕδατος τὸν ὁποῖον ἄγνωστον μὲν εἶναι θετικῶς, ποῦ, πῶς καὶ πότε θησαυρίζει, βέβαιον δὲ εἶναι ὅτι κομίζει εἰς αὐτὴν τακτικῶς, κατὰ πάντα ἐνιαυτόν, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Περὶ τὴν ῥύθμισιν τῆς χρήσεως τοῦ ἀνεκτιμήτου ἐκείνου θησαυροῦ ἐπράχθησαν ἀνέκαθεν πολλά· ὥστε ὁ Νεῖλος δὲν εἶναι ἐλεύθερος νὰ κατακλύζῃ τὴν χώραν ὁ πότε καὶ ὅπως θέλῃ ἀλλὰ προχώματα πολυάριθμα κρατοῦσιν αὐτόν δέσμιον ἐντὸς διπλοῦ ῥείθρου, φυσικοῦ καὶ τεχνητοῦ, ἑωσοῦ, αὐξήσαντος τοῦ ὕδατος ἀποχρώντως, εἴμπορεῖ ἤδη νὰ ἐπιτραπῇ ἀνευ ἀτοπήματος εἰς τὸν πληθωροῦντα ποταμὸν νὰ ἀπλωθῇ ἐν ἀνέσει ἐπέκεινα τῶν ὄχθων αὐτοῦ· καὶ πάλιν ὅμως δὲν τὸν ἀφίνουσι νὰ ὑπάγῃ ὅπου θέλῃ, ἀλλὰ τὸν ὑποχρεοῦσι νὰ διανεμηθῇ εἰς ἀπείρους διώρυγας, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εὐρείας, τῶν ὁποίων αἱ διάφοροι πύλαι δὲν ἀνοίγονται εἰμὴ εἰς ἐποχὰς ὀρισμένας καὶ καθ' ὀρισμένα μέτρα· διότι εἶναι ἄσωτος δεόμενος κηδεμόνος, ἀνευ τοῦ ὁποίου ἤθελε βεβαίως ποιήσει κακίστην χρῆσιν τῆς τερατώδους αὐτοῦ περιουσίας. Προστούτοις τὰ εἰσο-